

Rakt in i berget cyklade de sju mysteriesugna deltagarna. Där löpte tydligen en tunnel mellan de massiva, mörkrosa väggarna. Tätare tillsammans än tidigare lämnade man älvstranden bakom sig. Minst halva gruppen tyckte det kändes mäkta mysigt, smått mullrande, emedan en vansinnig störtskur just hade startat därute. Säkerligen hade regnet inspirerats eller åtminstone påskyndats av det besynnerligt uppdykande fenomenet, det som hängt sig över skyskraporna lika fort som det dök ned igen. Nu fick elcyclarna rulla så sakta som var och en förmådde. Genom den svårförutsägbart snirklande tunneln hann ingen riktigt tänka på vad man nyss bevittnat, ehuru all uppmärksamhet gick åt till att icke krocka, vare sig med varandra eller terrängens hårda gränser.

Först for Emilia som var ivrigast och smidigast, fast hon nu inte längre hann åka ifrån de andra som hennes tonårshjärta tenderade göra. Bakom Emilia vakade en 86-årig skugga i form av Greger, lagkaptenen som slungade fram instruktioner om hur flickan skulle svänga eller låta bli att svänga. Greger hade varit med om gott om tunnelgångar förr - kanhända rentav denna. Hade han jobbat som gruvarbetare då, månne varit någon av de sju dvärgarna?? frågade Emilia i ett anfall av satirisk vetgirighet. Hon fick blott ett knarrande knaster till svar. Ett extra forskande öga på gubben höll nu Susanja - inte direkt suspekt såg hon honom, snarare bara orolig att Gregers idéer skulle skena iväg. Vilket lätt kunde leda till tokiga äventyr, föra in gänget i trångmål och trasselsudd, som man ej var synkade nog att klara sig igenom... Arthur i sin tur hade aldrig varit med om bergstunnlar i sitt fyraåriga liv - så han trodde det rörde sig om en rolig rutschbana. I så fall en som uppenbarligen knappt ens sluttade, iakttog Jon. Jons mogna lugn rubbades just av den sjufaldiga visan som marscherat in i hans hjärna, den där far går först i skogen och tummeliten sist. Det stämde ingalunda med den aktuella verkligheten.

De bägge bakersta deckarna var i full färd med att kasta blickar över axlarna. På den vackra Veronica såg sig Charles-Thomas titt som tätt om. Vände sitt ansikte ännu oftare gjorde dock Veronica : mot något som blinkade till i brunt, just de gånger hon tittade rakt fram. På så vis missade hon ideligen den brunblinkande skepnaden - ja, det tycktes vara en varelse snarare än ett ting. Och den hängde efter sällskapet hack i däck. Veronica var ensamt medveten om deras följeslagare, men kände sig alltför världsvan för att bli rädd, och ville inte skrämma upp gruppen i onödan (även fast Greger förmodligen på pricken hade kunnat identifiera vederbörande). Charles-Thomas skulle nog bara stanna och teckna av den brunblinkande, försöka begagna väsendet i senaste av sina musikmöbler. Så den visa skönheten höll tills vidare käft.

Efter en hemskt trixig kvart, öppnade sig tunneln mot ett kuperat, hårt sandlandskap, som om truppen kommit ut på en stäpp i vilda västern. Alltjämt inuti berget befann de sig. Jon och Arthur låtsades rida häst på hojarna, till den glada grad att snart också Susanja hade smittats att byta bort sitt skeptiska allvar mot en frustande elektrisk springare. De drog omkring som en liten trygg familj på en ofantligt befriande prärie. Här torde gräset strax växa ikapp tanketorkans kargt skrattande försprång. Guldets skulle komma regnande över de deltagare som satte spår värda att undersökas närmare, som odlat diagonala broar mitt i striden mellan logik och magi. Lagkaptenen gjorde sig beredd att piska herrskapet på plats, återföra dem från deras skenbart smarta drömmar, men Greger insåg att den stolliga leken nog kunde öka samhörighetskänslan, långt ifrån någon riktig uppstudsighet.

Emellertid hade tjejen i täten stuckit före på ny kula, befann sig på väg mot topplatån av en klippskrev, övermodig med elcykeln i lodrät tillstånd. Blixtnabbt avancerade Veronica till samma position och puttade upp Emilia i sista milimetern. Medan Veronica själv gled ned med ryggen mot en ogästvänlig sanddyna, såg hon i ögonvrån hur den brunblinkande svepte in över scenen och slukade upp Charles-Thomas, likt en hungrig skugga. Nästa andetag var varelsen bortblåst. Som om det rörde sig om sommarmonstret, i ännu en av sina kortlivade inkarnationer. För en gångs skull höll sig alla sju eniga i sin tolkning - nåja, alla sex, eftersom Charles-Thomas hade svårt att meddela sin uppfattning, försvunnen som han syntes. Sommarmonstret var den ultimata hypotesen att utgå från, omsusad av hiskeliga historier, bevitnad av mångahanda seriösa mysterielösare före årets upplaga av detektivkonventet.

Vem som nu verkligen tagit på sig sommarmonstrets roll, låg än så länge höljt i både berg och dimma. För det måste vara en människa (alternativt en grupp människor - ifall de var förmögna att koordinera sina lockbeten och lönngångar). Så mycket visste Greger av drygt sjuttio års erfarenhet av sommarlov. Mänskliga hjärnans egna mästare styrde de fenomen som man fick möta här längs den gåtfulla matrisen. Magi var visserligen långt ifrån omöjlig, men magiska lagar härrörde sig till andra dimensioner, genom motiv som inte ens behövde tillgripas här. Sällskapet hade det tillräckligt svårt och klurigt ändå. De sju skulle blott luska reda på vem - vem som drev gäck med gruppen, fastslog Susanja. Det kunde ju vara någon bland dem själva, föreslog Jon, som en jultomte eller mullvad, i värsta fall ett schizofrent implantat. Mest troligt föreföll dock i år, när folk börjat tröttna på intro-experimentella trender, antog Charles-Thomas, att kraften helt enkelt agerade utifrån.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren TrollTörnTrappan med Poeter.se id #28800 innehar upphovsrätten